

Predica de la Krefeld

Duminică, 3 februarie 2013, ora 10⁰⁰

Ewald Frank

[Un frate: Romani 16.25: „*Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului cel veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință*” (...)].

Cu adevărat este așa: acesta este un timp cum n-a mai fost pe pământ. Și dacă Domnul nostru a zis în Matei 24.14: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor...*”. Și oricine a citit în istoria bisericii știe cum Livingstone s-a dus într-o parte, altul s-a dus în China, un altul spre Indonezia și altul spre Africa – a fost un timp când Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns pe toate continentele, la toate limbile – un astfel de timp n-a mai fost înainte.

Ieri au fost 988 de conexiuni de pe întregul pământ ca să audă serviciul divin. Ei au auzit predica și au putut vedea – de la răsăritul soarelui până la apusul lui, din toate popoarele și limbile.

Am primit saluturi și la telefon. Unele mi le-am notat. Din: Melbourne, Australia, Kinshasa, Abidjan, Port Elizabeth, Edmonton, Canada, toți frații ne salută. Nu-i pot enumera pe toți cei care mi-au trimis multe e-mailuri. Pretutindeni oamenii au auzit, au văzut și au fost binecuvântați. Un e-mail din Berlin: „Din toată inima îmi exprim mulțumirea pentru cele două ore puternice în care a fost predicat și învățat Cuvântul Domnului. În însărcinarea ta trebuie, de asemenea, să corectezi erorile”.

Iubiților, cu adevărat este așa cum a făcut Pavel atunci: el a propovăduit adevărul, așa cum am și citit noi în Romani 16, dar el a trebuit să se ocupe și de toate lucrurile care nu erau în conformitate cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său și a trebuit să le corecteze, pentru ca

adevărații credincioși să rămână cu adevărat în Cuvântul Adevărului, fără niciun amestec și fără nicio rătăcire.

Saluturi din Ucraina și de peste tot. Din acest loc și noi îi salutăm pe toți din toată inima. Și în mod deosebit, tuturor fraților slujitori din toate limbile, din toate popoarele vă spun din inimă: Bine ați venit! Ce ar ajuta dacă m-aș duce undeva și în toate acele țări și orașe nu ar fi frați care să poarte mai departe Cuvântul și să împartă mai departe hrana duhovnicească? Eu aș veni și aș pleca, dar ce s-ar întâmpla după aceea? Dumnezeu S-a îngrijit ca în toate popoarele și în toate limbile să fie frați care au responsabilitate înaintea lui Dumnezeu ca să vestească Cuvântul prețios și să împartă mai departe hrana duhovnicească.

Ieri am uitat să amintesc doi frați: pe fratele Ionuț din București și pe fratele Forestieri din Italia. Suntem foarte, foarte mulțumitori că Domnul S-a îngrijit pentru ca, Cuvântul Lui să fie dat mai departe în toate popoarele și în toate limbile.

Fratele Trabani mi-a spus ieri: „Frate Frank, exact acum 45 de ani, tu ai predicat în orașul Dăcin. Acolo am auzit eu Cuvântul și din prima clipă l-am acceptat și l-am crezut”.

Noi toți care ne aflăm astăzi în acest loc credem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu din toată inima noastră. Și haideți să spunem aceasta: toți aceia care au primit har înaintea lui Dumnezeu au recunoscut că nu este vorba despre o religie sau o denotație ci, cu adevărat, este vorba despre Cuvântul pe care Dumnezeu l-a făgăduit pentru acest timp, ca să aibă loc chemarea afară, separarea și pregătirea Bisericii lui Isus Hristos. Suntem foarte mulțumitori că și în ceea ce privește slujba fratelui Branham noi am recunoscut că el nu a fost un oarecare, ci că el a fost un om trimis de Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu adresat poporului lui Dumnezeu. Așa a fost atunci cu Ioan Botezătorul: el nu a fost un oarecare, ci a fost un om trimis de Dumnezeu cu Cuvântul ceasului, ca să pregătească calea Domnului.

Frați și surori, cum am spus-o deseori: niciun bărbat al lui Dumnezeu nu pregătește o cale pentru sine; niciunul nu dă mărturie despre sine însuși. Noi, prin mărturia lui Isus Hristos, pregătim calea pentru a aduce împreună în legătură Mirele și Mireasa, pentru ca oamenii să fie legați cu Dumnezeu, prin har.

Salut în mod deosebit pe frații noștri din Africa: Bine ați venit! În special fratele nostru din Burkina Faso a fost acum doi ani când am predicat acolo. Și dacă acum ne gândim la Mali și la toate țările în care sunt necazuri mari – mă gândesc când eu am predicat în Cairo, în Damasc, când am propovăduit Evanghelia în toate aceste țări și orașe – ce este astăzi acolo? Dar Domnul cheamă afară.

Eu îl rog pe fratele nostru Tyre să vină în față ca să se roage cu noi și apoi fratele Didier se va ruga și el cu noi iar fratele Arbend va traduce. Fraților, vă rog să veniți acum. Noi ne ridicăm pentru rugăciune. Fratele Arbend va veni și el ca să traducă.

[Se roagă fratele Tyre și fratele Didier. Se cântă cântarea „Aceasta este ziua” (...)].

Vă rog să vă așezați. Fratele Kupfer transmite și el saluturi. Deseori eu uit unele nume, dar Domnul nu trece cu vederea pe nimeni, El Se gândește la toți și știe unde locuiește și de ce are nevoie fiecare.

În ce privește adunarea de ieri, permiteți-mi să v-o spun foarte clar: cu adevărat nimeni nu cunoaște ziua și ora, că și acest an îl dedicăm în brațul Domnului. Și toți să știe că, dacă Dumnezeu dorește, noi mai planificăm în următorul an încă o călătorie frumoasă în Israel pentru ca toți, care încă nu au fost acolo, să poată fi acolo. Și toți să știe că noi suntem foarte normali în mintea noastră, în inima noastră, în gândurile noastre și în ceea ce credem.

Noi am accentuat un lucru: acest an poate fi un an deosebit. Voi știți că în Vechiul Testament erau de șapte ori șapte ani și apoi venea anul de îndurare când suna trâmbița, anunțând un an de îndurare și toți puteau pleca liberi. În Luca 4, Domnul nostru a citit Cuvântul din Isaia 61 și în vers. 19 a spus: „acesta este anul de îndurare (anul plăcut) al Domnului”, când a fost vestită eliberarea tuturor acelor care erau legați. Așa că vă rog să înțelegeți totul corect! Voi cunoașteți afirmația mea: „Cine este corect în inima lui va înțelege totul corect”.

Doar pe scurt ceea ce noi am accentuat ieri, puțin. În anul 1933 fratele Branham a avut șapte viziuni principale care se vor împlini înaintea revenirii lui Isus Hristos. Una dintre aceste viziuni a fost că: „o mașină, complet automată, va circula pe șosea fără să aibă pe cineva la volan”. Ieri am descărcat din internet și aici este scris, negru pe alb, o noutate: „Un automobil complet automatizat în trafic, merge singur pe

diferite șosele aglomerate în orașul Braunschweig”. Braunschweig este un oraș. Cine merge din acest loc spre Berlin, lasă Braunschweig-ul în dreapta și Wolfsburg-ul în stânga. Cu adevărat, Dumnezeu S-a îngrijit ca tocmai în țara noastră să se întâmple toate aceste lucruri. Voi știți că multe lucruri se întâmplă pe pământ. Dumnezeu a călăuzit în așa fel încât putem să vedem totul cu ochii deschiși și să rânduim totul, biblic. Dar rânduirea cea mai valoroasă și prețioasă este că noi știm că Dumnezeu l-a trimis pe robul și prorocul Lui, nu doar ca să anunțe șapte lucruri care se vor întâmpla. Ultimul lucru pe care l-a văzut fratele Branham a fost întreaga Americă în flăcări. El a descris în detalii ce se va întâmpla cu Roma și cine va face judecățile – totul a fost spus. Astăzi noi nu vom intra în amănunte. Pe noi ne interesează lucrurile principale și nu ne bucurăm de nimic altceva decât de chemarea afară și de ultimul mesaj pe care Domnul l-a dăruit.

Ieri am amintit despre Vatican, despre ecumenism – este scris aici – de care aparțin 349 de biserici, denominațiuni și comunități creștine și cum papa a citat din Efeseni 4 de la v. 4 la 6 și Ioan 17, „ca toți să fie una”. Și toți o știm bine, vor fi două unificări: una globală, sub Antihrist; și cealaltă unificare, sub Isus Hristos care este Capul Bisericii. Și aceasta trebuie s-o spunem foarte clar: ceea ce a spus Domnul în Cuvântul Său Bisericii Sale nu a spus-o niciunei alte biserici. Toate denominațiunile pot să facă ce le place, să facă sau să nu facă. Dumnezeu nu a influențat nicio denominație în vreun fel. El îi lasă în pace să meargă pe căile lor și Își va pronunța dreptatea la judecată.

Este vorba de Biserica Lui, de Biserica chemată afară, de turma răscumpărată prin sânge. Toți ceilalți să meargă pe calea lor, să decidă pentru ei înșiși ce doresc să creadă, să învețe și să facă. Decizia noastră a luat-o Dumnezeu: noi credem cum zice Scriptura și facem ce zice Scriptura. Cuvântul lui Dumnezeu este lumina picioarelor noastre. Da, aici sunt toate descrierile în care nu mă voi adânci prea mult. Dumnezeu S-a îngrijit de fiecare dată. Și înainte să se încheie ultimul ceas, ultima clipă, El S-a îngrijit să fie dat un ultim mesaj al chemării afară, pe care noi l-am auzit și l-am primit, prin credință.

Apoi următorul lucru s-a întâmplat cu Israelul și aceasta doare cel mai tare. Din 1993 Vaticanul are relații diplomatice cu Israelul – nici nu vrem să ne gândim la tot – și cum este scris aici, toate aceste locuri care

au fost sub stăpânire iordaniană sunt acum sub stăpânirea Vaticanului. Și în ultima fază mai este vorba doar de Muntele Sionului, de Odaia de Sus unde au avut loc Cina de taină și turnarea Duhului Sfânt. Unul dintre cele mai urâte lucruri este că se vrea ca, chiar și Zidul Plângerii să intre sub incidența dreptului internațional. Zidul Plângerii din Ierusalim care stă în partea de vest a Muntelui Templului, unde vin evreii de pe tot pământul ca să se roage, locul cel mai sfânt pentru poporul Israel, chiar și acest Zid al Plângerii ei vor ca să nu mai aparțină poporului Israel, ci să intre sub incidența dreptului internațional. Dumnezeu! Putem striga: „Ce s-a întâmplat poporului Tău pentru că atunci n-au recunoscut ziua cercetării Tale!” „O, Ierusalime, Ierusalime, *dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi*”. Apoi Domnul nostru a trebuit să spună cu cea mai mare durere, în Luca 21.24: „*Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor*”. Apoi minunatul cuvânt din Zaharia 2:12: „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt și va alege iarăși Ierusalimul*”.

Și despre aceasta am mai vorbit: Dumnezeu nu Se va duce în New York și în nicio altă capitală a acestei lumi. Dumnezeu Se va îngriji, cum este deja descoperit acum, că toți aceia care au primit har înaintea lui Dumnezeu se vor întoarce acasă în Israel. Și dacă din peste șapte milioane de oameni care sunt în Israel cinci milioane sunt evrei atunci suntem pur și simplu mulțumitori lui Dumnezeu pentru că și prin aceasta putem recunoaște că timpul este foarte, foarte aproape. Pentru că așa a repetat-o Domnul nostru în diferite rânduri: „Când veți vedea că smochinul înfrunzește – că evreii se vor întoarce în țara lor – să știți că acela este timpul. Apoi este scris: „*Adevărat vă spun că nu va trece generația, neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*” [Luc. 21:32-33].

Acum, ca să încheiem tema aceasta în legătură cu ceea ce se întâmplă cu Israelul, Vaticanul și tot ce are loc acum, trebuie să citim cartea prorocului Daniel, trebuie să citim Apocalipsa cap. 13, cap. 17 și să ajungem până la cap. 18, unde răsună strigătul din cer: „Voi, poporul Meu ieșiți afară, despărțiți-vă!”. Am putea citi și ultimul verset din

Apocalipsa 17,
ceea ce este scris
în Cuvântul lui
Dumnezeu despre
ultima capitală
mondială;
Apocalipsa 17.18:
*„Și femeia pe
care ai văzut-o
este cetatea cea
mare, care are
stăpânire peste
împărații
pământului”.*

Stăpânește

Berlinul, Parisul

sau Londra peste întregul pământ? Nu! Niciuna din aceste capitale nu stăpânește pământul.

Frați și surori, trebuie să accentuăm încă o dată: Dumnezeu l-a folosit pe fratele Branham ca să pună pe sfeșnic Cuvântul profetic. Și el a spus deseori: „În timpul serii va fi lumină”. Toți care suntem aici astăzi eram în întuneric ca toți ceilalți, dar Dumnezeu ne-a dăruit har. Lumina ne-a fost dăruită și noi am auzit cuvintele făgăduinței, cuvintele Legământului.

Astăzi am adus cu mine fotografia cu chivotul legământului. Chivotul legământului în Vechiul Testament și apoi și în Noul Testament a avut o însemnătate deosebită. Moise a trebuit să construiască chivotul legământului și capacul trebuia să fie din aur curat. Preotul trebuia să intre o dată pe an în Locul preasfânt și trebuia să aducă jertfa pentru sine și pentru popor. Apoi în Evrei 9, conform acestui Cuvânt, Domnul nostru a intrat în Locul preasfânt și a pus sângele Său pe tronul harului. Tronul judecății a devenit tronul harului și sângele vorbește pentru noi și astăzi. Dar în acest chivot al legământului, pe care a fost adus sângele, a fost Cuvântul Dumnezeului celui viu. Despre aceasta este vorba astăzi – Dumnezeu a încheiat un legământ cu noi. În chivotul legământului era legământul pe care l-a încheiat

Dumnezeu. Acolo nu există nicio răstălmăcire. Aici în acest legământ sunt cuvintele originale ale Domnului nostru și nimic altceva. De aceea, de fiecare dată suntem mulțumitori și din nou mulțumitori pentru că am fost aduși înapoi la început, înapoi la original, prin har.

Tema principală rămâne revenirea făgăduită a Domnului nostru. Noi toți știm despre ce este vorba. În Romani 16 – noi toți am citit – Pavel a exprimat ceea ce i-a fost poruncit atunci lui, ceea ce aparținea de slujba pe care trebuia s-o efectueze el. Că acum la sfârșitul timpului de har ni s-a încredințat o responsabilitate deosebită, ne este clar tuturor. Nu numai că Dumnezeu Și-a descoperit Cuvântul Său în toate aspectele, nu numai aceasta, dar și faptul că nouă ne-a dat responsabilitatea să propovăduim Cuvântul sfânt și scump așa cum este conform noului legământ. Noi am citit din inimă Romani 16 și ne-am putea opri la fiecare verset. Romani 16.25: *„Iar Aceluia care poate să vă întărească...”*. Nu numai lui, ca propovăduitor, ci și vouă care auziți propovăduirea, vouă care credeți ceea ce se propovăduiește, vouă, El v-a dat puterea să vă întăriți după Evanghelia care i-a fost dată lui. Și cum este scris aici: *„...și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri”*. Pur și simplu puternic!

În principal, Pavel a fost acela care a propovăduit despre alegerea dinainte. Nu este nicio întâmplare că tu, eu, noi putem crede. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a știut cine va primi și cine va respinge și El a putut scrie înaintea întemeierii lumii, în Cartea Vieții Mielului, numele tuturor acelor care vor accepta și vor primi. Dar, așa cum Pavel exprimă aici în v. 26: *„dar a fost arătată acum”* – nu înainte și nu cândva în viitor, ci acum. V. 26: *„dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință”*. Dumnezeu are pentru toate lucrurile un timp deosebit. Fiecare trezire a avut timpul ei, binecuvântările ei, învățăturile ei. Dumnezeu a lucrat. Îmi place cuvântul: „dar acum..”, „dar acum..”. Nu înainte, ci „acum”. Atunci în timpul lui, „dar acum...” în timpul nostru. Acum este ziua mântuirii, acum este descoperirea deplină a Cuvântului și a voii lui Dumnezeu, acum este introducerea în ceea ce EL a ținut ascuns înainte de întemeierea lumii, *„dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și,*

prin porunca Dumnezeului celui veșnic” – și asta îmi place foarte mult: „*prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic*”. Nu atârână undeva în aer, ci este fundamentat pe scrierile profetice, fondat pe ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui. Nu este aceasta, sâmburele propovăduirii noastre? Noi luăm împreună Vechiul și Noul Testament și vedem ceea ce a făgăduit Dumnezeu și cum El și împlinește.

Vers. 27: „*A lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin*”. Și la aceasta noi toți spunem „Amin”, așa cum este scris aici.

În primul capitol scris romanilor, Pavel a spus pentru ce scop a fost chemat și trimis. Romani 1.1-2: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi*”. Mulțumim lui Dumnezeu pentru Vechiul și Noul Testament.

În Luca 24, Domnul nostru a cuprins ceea ce este scris în cartea lui Moise, Psalmi și Proroci și le-a deschis înțelegerea pentru Scripturi. Aceasta îmi aduce aminte de Matei 13, vers. 51-52, după ce Domnul nostru le-a spus ucenicilor Săi pilda cu sămânța. Matei 13.51-52: „*«Ați înțeles voi toate aceste lucruri?» i-a întrebat Isus. «Da, Doamne», I-au răspuns ei*”. Frați și surori, ați înțeles voi, am înțeles eu, am înțeles noi tot ceea ce a vorbit Domnul cu noi, ceea ce El a descoperit din Cuvânt? Am înțeles noi toate lucrurile corect? Am rânduit noi totul corect? Am avut noi urechi să auzim? Am avut ochi să vedem și inimi ca să primim aceasta?

Apoi, în v. 52, vine răspunsul: „*Și El le-a zis: «De aceea, orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi»*”.

Atunci când noi am înțeles, atunci când ne-a fost descoperit, atunci putem să dăm mai departe și atunci toți aceia care ascultă vor primi aceeași descoperire de la Dumnezeu, prin har. Atunci între propovăduitor și acela care ascultă nu va mai fi nicio deosebire, ci ei toți vor fi învățați de Dumnezeu.

Subiectul principal din această dimineată îl avem din 1 Petru 2 începând de la v. 6: „*Căci este scris în Scriptură...*”, Scriptură și iar

Scriptură - ceea ce era scris deja în Vechiul Testament. „*Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»*”. Un Cuvânt puternic, străpungător! Cât conținut! Cât adevăr!

Cine își pune încrederea în El, cine Îl aude și înțelege ceea ce spune El, cine este în legătură cu El, acela va fi zidit într-o casă duhovnicească a lui Dumnezeu, prin Duhul. Pentru unii este o piatră de poticnire. Pentru alții este o Stâncă a mântuirii. El este același ieri, azi și în veci. De unii, primit și de alții, respins. Dar aici în 1 Petru 2.6, accentul este: „*Căci este scris în Scriptură (în Is. 28:16): «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»*”.

Deja în Vechiul Testament când Dumnezeu negocia cu Israelul... este scris un Cuvânt minunat în prorocul Isaia 43 unde se găsește cuvântul „prețios”. Acesta nu se aplică doar Răscumpărătorului ci și celor răscumpărați; se referă la cei răscumpărați. Isaia 43.4: „*De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit*”, prețuit în ochii Domnului. Cine are un preț pentru cineva? Peste tot noi suntem disprețuiți. Sunteți voi prețuiți de vecinii voștri? Sunteți voi prețuiți la servicii? Sunteți voi prețuiți undeva? Deloc!

Dar în ochii lui Dumnezeu răscumpărații sunt prețuiți, au un preț și sunt valoroși. El, Piatra scumpă, are o Biserică scumpă. Citim din nou: „*De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit, tu moștenirea Mea*”. A plătit Domnul un astfel de preț pentru altcineva? Și-a vărsat El sângele Lui pentru altcineva? Nu! Numai pentru Biserica Lui, care formează trupul Lui, care formează Mireasa Lui: „*pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit...*”. Domnul a avut nevoie de un trup, El fiind Capul, a avut nevoie de o Biserică Mireasă, așa cum primul Adam a avut nevoie de o Eva. Dacă mergem prin întreaga Scriptură vedem că Dumnezeu a avut numai intenții bune cu Israelul și cu Biserica. Citim versetul până la sfârșit: „*De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta*”. Așa a fost în Vechiul Testament cu Israelul. În Noul Testament El, personal Și-a dat viața Lui pentru noi.

Acum vin toate aceste versete din: Isaia 43.10-11: „*Voi sunteți martorii Mei – zice Domnul – voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să*

știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun Dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este niciun Mântuitor!” Vers. 15: *„Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru”*. Apoi v. 21: *„Poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele”*. „Acest popor pe care l-am răscumpărat, pentru care am plătit prețul, care Îmi este prețios, acest popor să vestească laudele Mele”.

Isaia 44.3: *„Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale”*. Aici am putea citi mai departe cuvânt cu cuvânt.

Mai am în mintea mea cei doi Psalmi pe care i-am cercetat noi aici, acum scurt timp. Când Domnul Dumnezeu a schimbat starea poporului, robia și i-a adus înapoi din nou pe pământul sfânt – Psalmii 126 și 137 tratează aceasta. În Ps. 137 este descris trecutul iar în Psalmul 126 este descris prezentul, ceea ce a făcut Dumnezeu. Psalmul 137: *„Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion”*. Aceasta trebuie să ne-o închipuim: ei au fost luați din țara lor, au lăsat totul în urmă, familiile au fost despărțite, au fost duși în robie și ședeau pe malurile râurilor Babilonului. Babilon înseamnă încurcătură. Babel înseamnă poarta lui Dumnezeu. Vers. 1: *„Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion”*. Noi toți am cercetat aceasta. Acolo li se cerea să cânte cântările Sionului și ei ziceau că nu le pot cânta. Psalmul 137.4: *„Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?”*. Apoi când s-au întors înapoi pe pământul care le aparținea lor. Putem merge la Ezra, la Neemia, ne putem întoarce la oamenii lui Dumnezeu ca să știm ce s-a întâmplat. Citim Psalmul 126 de la v. 1: *„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie”*.

Frați și surori, mie mi-a venit pur și simplu gândul: trebuie să fim mai mulțumitori pentru ceea ce ne-a făcut Dumnezeu, prin harul Său. Noi nu mai stăm pe malurile râurilor Babilonului, în robie. Prin har, noi am fost aduși înapoi pe tărâmul biblic, am fost aduși înapoi în țara făgăduită. Gura noastră să fie plină de bucurie și limba noastră să fie plină de veselie și cântări de laudă pentru că Dumnezeu a făcut lucruri

mari pentru noi. Așa este scris aici în v. 2: „*Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!»*”. Deci comparația: ce a fost odată și apoi ce s-a întâmplat, prin har, când Dumnezeu a schimbat robia, a schimbat soarta și Templul a fost rezidit. O putem citi mai ales în Zaharia, dar ne întoarcem înapoi la cuvântul din 1 Petru 2.

În 1 Petru 2 este spus ceva puternic ce trebuie pus pe sfeșnic și accentuat. Versetul 6 se încheie: „...*cine se încrede în El nu va fi dat de rușine*”. Apoi v. 7: „*Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului»*”. Noi toți știm că despre aceasta este scris în Psalmul 118 și a fost o minune pentru toți aceia care au dat Cuvântul mai departe.

Să citim din Psalmul 118 ca să primim și să avem legătura exactă. Psalmul 118 de la v. 22: „*Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri*”. Și închipuiți-vă ce este scris după aceea! Vers. 24: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!*”.

Ce este spus aici? Zidarii au lepădat Piatra și au rămas de rușine. Este o minune în ochii noștri. Și sincer spus, au trecut patru mii de ani de la Adam, de când Domnul a dat făgăduința din Geneza 3.15, că sămânța lui Dumnezeu va veni prin femeie ca să zdrobească capul șarpelui. Și apoi când Domnul nostru a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar „*tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu*”. Apoi v. 24: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul*”. Pentru unii: să se ridice, să-și pună încrederea în Domnul și, prin credință, să primească ceea ce le-a fost pregătit lor și nouă. Ceilalți, care rămân în neascultare, se lovesc de acest Cuvânt și este scris că la aceasta sunt ei rânduți – acesta este unul din cuvintele care dor foarte tare, sunt cuvinte dureroase.

Dacă ești întărit în Cuvântul Lui și îți pui încrederea în Domnul și știm că El este Stânca mântuirii care a însoțit Israelul, care a fost lovită de Moise și din care a ieșit apa vie, atunci suntem mulțumitori și bucuroși. Dar partea cealaltă este pentru necredincioși. Și necredincioșii

nu sunt undeva în lumea aceasta. Atât credincioșii cât și necredincioșii, ambele categorii erau în Israel. Exact așa este și acum: cine nu crede, între credincioși, se poticnește. Cine crede, între credincioși, este întărit pentru că și-a pus încrederea în Domnul.

S-o citim din 1 Petru 2.8: „Și «o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere.» Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduiri”.

Neascultarea este un blestem. Neascultarea nu poate rezista înaintea lui Dumnezeu. Credința și ascultarea aparțin împreună. Acest exemplu îl avem mai ales în cazul lui Avraam. El a crezut și a ascultat. Și dacă citim în Iacov 2, atunci vedem exact că faptele care aparțin credinței nu sunt ceva ce tu și eu am putea face. Faptele credinței sunt să faci ceea ce poruncește Domnul să faci! Și pentru aceasta Își dă Domnul binecuvântarea. Când Dumnezeu i-a dat lui Avraam făgăduința: „În tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului”, Avraam a crezut-o. Când Domnul Dumnezeu i-a dat făgăduința: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu”, Avraam a crezut-o. Dar Avraam a crezut, de asemenea, când Domnul i-a dat porunca: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (Gen. 22.2). Și Avraam, fără să șovăie, fără nicio discuție, a spus slugilor sale „Plecăm!” și când au ajuns foarte aproape de destinație, a zis slugilor: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până colo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce” [vers. 5]. Credința și ascultarea aparțin împreună de la început.

Frați și surori, eu am curajul să spun că niciunul din mijlocul nostru nu va rămâne în necredință, niciunul din mijlocul nostru nu va rămâne în neascultare. Ci în noi toți Dumnezeu a pus dorința să credem și, în ascultare, să facem ceea ce cere Dumnezeu de la noi. Aceasta am auzit-o, deja, în Cuvântul de introducere: să aducă la ascultarea de credință toate Neamurile. Nu doar să crezi, ci ascultarea de credință să fie dusă tuturor Neamurilor. Aceasta este starea noastră astăzi. Nu suntem mai buni decât alții. Suntem doar oameni și vom rămâne oameni până la sfârșit, dar inimile noastre sunt în legătură cu Dumnezeu. Avem pur și simplu o dorință adâncă, un dor: să-I plăcem Domnului, să fim

pregătiți când va suna trâmbița și glasul arhanghelului va răsună și Domnul Se va întoarce ca să-i ia Acasă pe ai Săi.

Deci pentru unii care și-au pus încrederea în Domnul, El este o Stâncă a mântuirii pe care suntem zidiți. Pentru ceilalți: „*«o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere»*. *Ei se lovesc de ea...*”. Și aici este spus cel mai important lucru: „Ei se lovesc de Cuvânt, fiind neascultători”. Cuvântul străpunge, Cuvântul este ca o sabie cu două tăișuri. La fel și Cuvântul făgăduinței din vremea noastră... Câți se lovesc de Cuvântul făgăduit din timpul nostru pe care l-a spus Dumnezeu: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”? Ei se lovesc de această făgăduință, ei nu pot face nimic cu ea, se împiedică și cad și nu pot face nimic. Și de ceea ce se împiedică alții, cad și rămân de rușine, noi pe aceasta stăm, pe aceasta zidim. Aceasta este marea deosebire, ca între cer și pământ.

Așa a fost și la prima venire a Domnului în primele zile. Ioan a fost un proroc făgăduit. Și, frați și surori, trebuie s-o spunem din nou de fiecare dată: noi aici nu ne jucăm de-a religia, noi suntem adunați aici în prezența lui Dumnezeu, auzim ultimul mesaj, suntem chemați afară, suntem readuși la credința și ascultarea părinților ca la revenirea Domnului să nu rămânem de rușine, ci să fim gata, să o fi așteptat pe drept. Pentru că așa este scris în Evrei 9.28: „*Se va arăta a doua oară,..., ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă*”. Pentru cei ce-L așteaptă... Îl aștepti tu ca o mireasă pe mirele ei, care a primit o promisiune? Logodna a avut loc. Făgăduința și „Da-ul!” a fost dat. Nunta va avea loc. Așa suntem noi comparați cu Mireasa care Îl întâmpină pe Mire și care poate striga din toată inima: „Vino curând Doamne Isuse!”

Să cuprindem. Mai sunt două versete biblice, ambele din Filipeni, unde apostolul Pavel a vorbit și a împărtășit Bisericii ce avea să-i spună. În mod deosebit în scrisoarea către Filipeni el a împărtășit cu Biserica ceea ce Dumnezeu i-a pus pe inimă. Filipeni 1.6: „*Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos*”. Cât de des ne-am referit la acest Cuvânt prețios: El, care a început, va și isprăvi! El Și-a început lucrarea Lui de creație și a isprăvit-o. El a început lucrarea de răscumpărare și El o va și isprăvi în toți aceia care cred din toată inima și care acceptă și primesc, până în

ziua Domnului nostru Isus Hristos. Un poet de cântare cântă: „O ce zi, o ce zi glorioasă va fi acea zi” ca să-i ia Acasă pe ai Săi, gloata întâilor născuți care au fost aleși înainte de întemeierea lumii, care au fost aleși prin știința mai dinainte a lui Dumnezeu.

Cine nu primește predestinarea dumnezeiască va trebui să aibă de-a face cu predestinarea care este pentru necredincioși. Aleșii primesc predestinarea și ei nu se poticnesc de aceasta, ei o acceptă și o primesc. Dar toți aceia care se lovesc de Cuvântul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu, sunt rânduți [să primească o altă destinație]. Dumnezeu nu poate da descoperire niciunui om care pune Cuvântul Lui sub semnul întrebării – aceasta este imposibil. Dumnezeu ne poate vorbi cu noi numai dacă suntem pregătiți să ascultăm, dacă suntem pregătiți să primim ceea ce El ne-a dat, prin har. În legătură cu aceasta încă două versete, de asemenea din Filipeni 1.

Filipeni 1.9-10: „*Și mă rog...*”. Nu numai predicarea, ci și rugăciunea. Să fim sinceri, noi ne purtăm unii pe alții în rugăciunile noastre, noi ne rugăm unii pentru alții. Nu doar predicăm, noi ne rugăm pentru ca toți aceia care aud Cuvântul să-l poată crede, să le fie descoperit și să fie pregătiți. Filipeni 1.9-10: „*Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua revenirii lui Hristos*”. Toți să spunem „Amin!” la aceasta! Aceasta se va întâmpla cu toți care Îl cred pe Dumnezeu acum. Tu n-ai putut schimba nimic în soarta ta. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu prin credință, în toate lucrurile, în fiecare situație, fie că înțelegem sau nu, noi Îi mulțumim lui Dumnezeu în orice situație ne aflăm. Pentru că El ne-a dat făgăduința că va fi cu noi toate zilele până la sfârșitul lumii.

Cel mai mult mă bucur pentru noi toți care am devenit puțin mai bătrâni, noi ne bucurăm de ziua când noi toți vom fi din nou tineri. La revenirea Domnului se va întâmpla!

Frați și surori, s-o spunem și aceasta încă o dată: harul pe care nouă Dumnezeu ni l-a dăruit, ca să așezăm în Cuvânt ceea ce a avut de împărtășit fratele Branham în propovăduirea lui, că nu am înființat o religie nouă, că nu avem un mesaj nou în afara Cuvântului, ci am recunoscut că am fost readuși la început, înapoi la ceea ce are să ne spună Dumnezeu prin Cuvântul Său.

Dacă astăzi eu fac o observație din acest loc: dacă de exemplu auzim sau citim o predică pe care fratele Branham a ținut-o înaintea deschiderii pecetilor, atunci se poate întâmpla să nu fi fost exprimată, încă, descoperirea, ci o nădejde a ceea ce se va întâmpla. Decembrie 1962 și apoi, dacă auzi și citești ce a spus fratele Branham în martie 1963 când au fost, cu adevărat, deschise pecetele, atunci inima ți se bucură și se veselește, atunci ai răspunsul de la Dumnezeu și nu trebuie să-ți mai faci griji pentru ceea ce a fost spus înainte. Și apoi cine merge până în august 1964, acela nu poate decât să se bucure și să jubileze, cât de minunat a călăuzit Dumnezeu toate lucrurile! De asemenea, poți s-o spui din Sfânta Scriptură de o sută de ori: „În Matei 28.19 Domnul a spus așa și așa”. Cine nu merge cu acest verset la Fapte 2, la Fapte 8, la Fapte 10, la Fapte 19 poate să spună de o sută de ori: „aici [în Mat. 28.19] este scris, aici este scris”. Trebuie să vezi cum Duhul lui Dumnezeu a așezat și a călăuzit totul într-o ordine minunată. Și toți aceia care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Să facem un rezumat. Dumnezeu ne-a dăruit har să primim făgăduința pentru timpul nostru, să ne fie descoperit că înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului, El va trimite un mesager cu un mesaj – și aceasta El a făcut-o! De ce a făcut-o? Ca să întoarcă inimile noastre – nu capetele noastre – să întoarcă inimile noastre înapoi la Dumnezeu, ca să pregătească Domnului un popor – acesta este scopul mesajului divin. Și toți aceia care sunt răscumpărați prin sângele Mielului lui Dumnezeu vor crede Cuvântul lui Dumnezeu și le va fi descoperit, pentru că, prin Duhul Sfânt, ei sunt călăuziți în tot adevărul. Prin aceasta noi recunoaștem că și în acest timp nu este vorba doar de o slujbă într-o biserică locală. Ci așa cum Pavel a avut slujba lui, o slujbă care cuprindea întreaga Biserică din toată lumea și toți sunt incluși în aceasta. Și așa noi dorim în această zi tuturor de pe întreg pământul – începând din Noua Zeelandă de unde răsare soarele în fiecare zi și până la apusul soarelui – cu adevărat toți să fi găsit har înaintea lui Dumnezeu: toți cei care și-au primit predestinarea, care și-au primit alegerea, care au găsit pacea cu Dumnezeu, care au auzit Cuvântul și l-au înțeles. Și noi care am fost chemați, cum Domnul nostru a zis: un ucenic care a fost învățat în Împărăția lui Dumnezeu, el primește

[lucruri] vechi și noi și le dă mai departe în armonie. În toți acești ani noi am făcut aceasta, prin har. Nu o ucenicie care să ducă la mândrie, nu! Ci stând la picioarele Domnului nostru, primind o introducere în întregul plan de mântuire al Dumnezeuului nostru. El care a început va și isprăvi.

Și încă o dată, cum poate că ieri seară am accentuat-o foarte tare: „dacă voi vedeți toate aceste lucruri întâmplându-se, atunci ridicați-vă capetele pentru că voi știți că răscumpărarea voastră se apropie”. Domnul nostru vine în curând! Și cum cântă un poet de cântare: „Poate că El vine anul acesta”. Eu nu știu. Dacă El nu vine anul acesta, atunci planificăm pentru anul viitor o călătorie în Israel. Noi nu ne vom fixa niciun an, nu ne vom fixa nicio dată, dar în interiorul nostru vom fi pregătiți, ca atunci când va suna trâmbița lui Dumnezeu, s-o auzim și să fim luați de pe acest pământ și vom trăi transformarea și răpirea, prin har.

Câți cred că noi aparținem de aceasta? Amin. Fără nicio îndoială! Aceasta o voi spune de fiecare dată: cine Îl crede pe Dumnezeu acum, cine nu se poticnește de Cuvântul pe care El ni l-a dăruit, va fi zidit și întărit. Toți aceia care se poticnesc de Cuvânt....Tot timpul este vorba de Cuvântul ceasului, de făgăduința pe care Dumnezeu a dat-o. Și copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduit. Credință generală au toți, așa cum am citit-o ieri. Ei citează Ioan 17: „Toți să fim una”, citesc Efeseni 4 și alte versete. Noi nu numai să citim, ci să devenim parte din ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

Vă rog gândiți-vă la Cuvântul: *„pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit”!* Sângele prețios și scump al Mielului lui Dumnezeu a fost vărsat pentru toate sufletele prețioase care primesc prin credință și care sunt pregătite să-L întâlnească pe Domnul când El Se va întoarce. Prețioși în ochii Lui, valoroși în ochii Lui! S-o mai spunem încă o dată: pentru această lume noi n-avem nicio valoare. Uitați-o! Pentru Domnul suntem de un mare preț, de o mare valoare în ochii Lui. De aceea a fost vărsat sângele scump al Mielului pentru noi. Noi, cei care am primit răscumpărarea prin credință, suntem pregătiți să-I slujim Domnului în ascultare, să-L urmăm și să umblăm pe cale împreună cu Domnul până la sfârșit.

Și așa cum Dumnezeu va primi Israelul în țara făgăduită tot așa de sigur Domnul va primi Biserica nou testamentară în țara făgăduinței. El

a dat făgăduința: „*Eu Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*” – și aceasta va fi o realitate divină. Lui, Atotputernicului Dumnezeu Îi dăm toată cinstea, slava și toată lauda în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

Să ne ridicăm. Astăzi ne vom ruga pentru toți. Dacă surorile noastre au o cântare o pot cânta. Ne vom pregăti inimile și ne vom ruga pentru toți, pentru o nouă trăire cu Domnul. Putem cânta cântarea „Eu mă rog pentru o trăire nouă cu Tine”? [Se cântă o cântare cu adunarea și o cântare cele două surori (...)] Amin.

Astăzi ne vom ruga pentru toți cei care au cereri deosebite în inima lor și se încred în Domnul că El ascultă rugăciunile. Așa cum am spus și ieri: întotdeauna când cineva venea la Domnul, niciunul nu a fost alungat. Și despre acei bărbați care au desfăcut acoperișul și l-au lăsat în jos pe acel slăbănog înaintea Domnului, este scris: „*Când le-a văzut credința lor, Isus a zis [slăbănogului: «Omule, păcatele îți sunt iertate!»...«Scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă»*”]. Pur și simplu credința care Îl ia pe Dumnezeu pe Cuvânt, credința în lucrarea isprăvită de răscumpărare de pe crucea Golgotei. Prin rănilor Lui suntem vindecați, prin sângele Lui suntem răscumpești. Dumnezeu ne-a dăruit eliberare totală, prin har. Fie ca toți să fie călăuziți de Dumnezeu; toți să primească prin credință ceea ce El ne-a pregătit deja. Acum, în timp ce ne aplecăm capetele și stăm în rugăciune, permiteți-mi să vă întreb dacă astăzi sunt cereri de rugăciune deosebite. Da, peste tot sunt cereri deosebite pentru rugăciune pe care le vom aduce împreună înaintea Domnului.

Mare Dumnezeu Tu ești prezent, Tu ai vorbit cu noi. Noi toți suntem de mare preț și de mare valoare în ochii Tăi, atât de prețioși, atât de valoroși, încât Ți-ai vărsat pentru noi sângele Tău prețios și sfânt ca să faci din copii ai oamenilor, copii ai lui Dumnezeu; să ne scoți din necredință în credință, din neascultare în ascultare. Iubite Domn, noi nu numai că am auzit ca mesajul divin să lucreze ascultarea de credință în toate Neamurile, ci în acest mesaj este conținută mântuirea sufletului, vindecarea trupului, eliberarea. Tu ne-ai dăruit o mântuire deplină, prin har. Și noi nu ne uităm la cele vizibile, ci ne uităm la Tine, la Cel Invizibil, care ești prezent și Îți confirmi Cuvântul Tău.

Iubite Domn, eu cred că toți aceia care sunt adunați aici, toți aceia care sunt în legătură cu Tine, toți aceia care sunt conectați în direct, fie că ei aud acum sau vor asculta după aceea sau vor vedea DVD-urile, [să creadă] că Tu vei duce lucrarea Ta la încheiere, în zilele noastre. Fie ca Ție să-Ți placă să binecuvântezi acest an într-un mod cu totul deosebit. Fă un an de îndurare, un an de veselie, dăruiește eliberare, vindecare, mântuire și tot ce aparține de aceasta. Dăruiește descoperire! Da, iubite Domn, Tu ai început și Tu vei desăvârși. Binecuvântează împreună cu noi în toate popoarele, în toate limbile și în toate națiunile! Și eu Îți mulțumesc că ultimul mesaj își va împlini scopul pentru care a fost trimis de Tine. Niciunul din cuvintele Tale nu se va întoarce gol la Tine, ci va aduce un rod deplin și inimile poporului Tău sunt legate cu Tine acum și Îți va fi pregătit un popor prețios pentru ziua glorioasă a revenirii Tale, pe care contăm în timpul nostru.

Ție, Atotputernicului Dumnezeu, Îți mulțumesc pentru această adunare, pentru Cuvântul Tău, pentru vorbirea Ta, pentru lucrarea Ta. Noi Îți mulțumim împreună pentru puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău și a Duhului Tău Sfânt. Lucrează în noi și dăruiește-ne peste așteptările și rugăciunile noastre.

Binecuvântează pe toți frații care traduc în alte limbi, fie că ei sunt astăzi aici sau în alte țări; fii Tu cu toți aceia care dau mai departe acest Cuvânt al ceasului și împart hrana duhovnicească.

Iubite Domn, aceasta este ziua pe care ai făcut-o Tu și noi putem fi veseli și bucuroși în ea. Noi putem să cântăm din harfe. Noi nu mai ședem pe malurile râurilor Babilonului, ci ne-am întors în Sion, la cetatea Dumnezeului celui viu. Aleluia! Aleluia! Laudă și cinste, slavă Îți aducem Ție, singurului Dumnezeu adevărat, în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Amin.

Vă transmitem salutări tuturor. Vă rog să vă rugați pentru mine. Dacă Dumnezeu îngăduie, voi merge într-o călătorie în Orientul îndepărtat. Voi pleca peste o săptămână. Vă rog, rugați-vă ca Dumnezeu să dăruiască har! Așa cum am spus în India, în fiecare adunare: ar putea fi ultima dată. Să mai includ încă o dată toate țările, mai ales acolo unde încă nu am fost, sau poate am fost doar de câteva ori; cu adevărat să ajungem la toți. De data aceasta voi merge până în Filipine.

Vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre. Nu este doar efortul, ci este și diferența de fus orar care poate împovăra [acest trup]. Dar privind spre Dumnezeu, vrem să răscumpărăm timpul pentru că este un timp foarte serios.

Dorim tuturor fraților din toată Africa, de peste tot, din: Praga, Slovacia, Italia, România, Franța, Austria, Elveția, vă doresc tuturor binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! În mod deosebit să binecuvânteze pe toți frații din Italia! Mulțumesc Domnului pentru toți frații care înțeleg totul corect și sufăr din cauza acelor care înțeleg greșit. Dumnezeu să ne dăruiască tuturor harul să înțelegem totul corect și să așezăm totul corect. Lui, Atotputernicului Dumnezeu să-I dăm toată cinstea. Lui Îi aducem mulțumire și pentru ziua de azi.

Luați saluturi cu voi. Îi salutăm și pe toți de pe acest continent: din Finlanda până în Palermo, din România până la marginile pământului. Suntem în legătură cu Domnul și unii cu alții. Lui Îi aducem cinste pentru aceasta.

Vă invităm să veniți și data viitoare. Eu știu ce greutateți mari aveți, dar vă rog: haideți să venim împreună cât timp mai avem această ocazie! Sunteți bucuroși în Domnul? Amin.

Este aici fratele Iuri Kebernik? Îl rog să vină în față și să-I mulțumească Domnului. Să vină și fratele Miro și îl rugăm și pe el să-I mulțumească Domnului. Vino te rog, frate Iuri și vino și tu, frate Miro. Ne ridicăm pentru rugăciune. Frate Kebernik, astăzi Îi vei mulțumi Domnului în limba rusă. [Fratele Kebernik se roagă și mulțumește Domnului (...). Se roagă și-I mulțumește Domnului fratele Miro]. Amin. Amin. [Se cântă cântarea „Dăm cinste numai lui Isus” (...)].

Harul Domnului să fie cu voi toți! Amintiți-mă în rugăciunile voastre. Haideți să ne iubim sincer unii pe alții, cu dragostea divină și să fim pregătiți pentru revenirea Domnului. Fiecare să dea mâna celuilalt și urați-vă binecuvântarea lui Dumnezeu. Aleluia. Amin.